

אותך אבקש

מסילות למבקשי ה' בדרכי העבודה העולה בית קל
במשנתו של הרה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

ויצא - חשלה | מליין ז

הגאון רבי יעקב הוניגסברג שליט"א

נכד הגאון הגדול רבי שרגא שטיינמן שליט"א

ראש ישיבות 'אורחות תורה' וחבר מעצנת"ת

הקב"ה הוא לא פחות מגביר...

ע"ז שעות להכין דרשות טובות ומנומקות שיכנסו לאוני הגביר, אחרים מגדילים לעשות ושוכרים איש מיוחד שיכין להם את הטענות והבקשות שיתקבלו על לב הגביר, והיה שהדברים אכן פעלו את פעולתם, הגביר לא יתן מיד תרומה, אם הוא נותן מיד זה בדרך לא יותר מדולר/שתיים, אם הצלחת לשכנע אותו הוא יענה 'נדבר... שפירושו שצריכים לחכות עוד איזה שבועיים, להגיע שוב פעם, ולהשמיע את אותה הרצאה מחדש ולפעמים צריך להגיע כמה וכמה פעמים עד שזוכים לקבל את התרומה המיוחלת. כמה שהגביר יותר רציני והסכום גדול יותר נדרשת השקעה רבה יותר חסן רב יותר, יש אנשים שיכולים לחכות לגביר מסוים חצי שנה בתקווה שיתרום סכום רציני, לפעמים זה הולך ואכן היה שווה כל ההשקעה, אך הרבה פעמים הכול הולך לטמיון ולא מקבלים כלום. או שלא קיבלו את הסכום אליו ציפו.

כאן בהתבודדות אנחנו מדברים למלך מלכי המלכים שהכול שלו, הוא יכול לתת לנו ורוצה לתת לנו, לא צריך לחכות חודשים כדי לשכנע אותו, ולא צריך גם הרצאה דיפלומטית, גם שיחה פשוטה מהלב מתקבלת חשובה ומרוצה לפניו ית', מה כן צריך? להאמין שהקב"ה הוא הכל יכול, לכל הפחות לא פחות מגביר... ואם לא רואים מיד את התוצאה מתפללים שוב פעם ושוב פעם, כמו שאמר חז"ל 'קווה ואם לא נענית חזור וקווה'.

ובנוסף לכל זה, כל דקה שאנחנו משיקעים בהתבודדות זהו רוח מובטח! אין כאן שום סיכויים שנפסיד... ואף מקבלים כבר שכר גם על עצם הבקשה וההתבודדות. ומובטחים אנו, שאם נתמיד בעבודת התפילה וההתבודדות, נזכה להגיע לכל הטוב שבעולם, לכל מה שיהודי צריך לזכות, להתקרב אליו ית' ולעבדו בלבב שלם. יה"ר שנוכח.

אלפי אנשים יוצאים מדי חודש לחול' להתרפק על דלתי נדיבים בתקווה להוציא מהם נדבות ראויות למטרה אליה הגיעו, וכשנפגשים עם הגביר מקבלים מיד צ'ק מוכן? זה לוקח הרבה זמן והרבה טרחה ורגיעה, כולי האי ואולי יצאו עם סכום משמעותי, בדרך הגביר אין לו זמן לשמוע את כל המונים אלו, הוא אדם עסוק, צריך למצוא זמן שאפשר להיפגש איתו ולנסות לחמם את ליבו, למתקצעים בעבודה יש כבר רשימה מסודרת

מכל הכיוונים

ומכל הצדדים ינסה היצ"ר להחליש את

האדם לכל יקבע עצמו מדי יום ביומו להתבודדות,

וכידוע לכל הנכנס בשערי הקודש, אך כשזוכים להישאר

קיים על עמדו, ולחזמ"ד בעקשנות בעבודה העומדת 'ביומו

של שול' זו התפילה, זכרים להגיע לכאן מדרגות רמות

ולכל הטוב שיהודי צריך לזכות בה השלם, אשר

הזוכה."

גבירים, אפשר למגוש את כל אחד, וכמה הוא שווה ומה מדבר אל ליבו... וכשכבר זוכים להיפגש עם הגביר, אין לו זמן לשמוע נאום ארוך, צריך להרצות באזניו הרצאה קצרה בו ייטיב המשוכל להסביר בכל האמצעים העומדים לרשותו עד כמה הוא חייב את התרומה, למה הגביר הזה הוא היחיד שיכול לעזור לו, ואם הוא לא יתרום לו יהיה המצב איום ונורא. אנשים יושבים שעות

מעיקרי היסודות אצל רבינו הק' הוא עצת ה'התבודדות', להתייחד עם הבורא מדי יום ביומו ולספר לפניו כל מה שמונח על הלב, להודות לו, לבקש ממנו, ולפרש שיחתנו לפניו ית' כמו לפני ידיד טוב ואמיתי שרוצה לשמוע, יכול לעזור, ומעוניין לעזור.

הקשיים הרבים שהיצ"ר מערים על כל החפץ לעבודה קדושה זו רבים מאוד, בידינו כמה חשוב ויקר הדבר, וכמה זוכה כל יהודי על ידי זה להגיע לכל טוב, מכל הכיוונים ומכל הצדדים ינסה היצ"ר להחליש את האדם לכל יקבע עצמו מדי יום ביומו להתבודדות, וכידוע לכל הנכנס בשערי הקודש, אך כשזוכים להישאר קיים על עמדו, ולהתמיד בעקשנות בעבודה העומדת 'ביומו של עולם' זו התפילה, זוכים להגיע לכאן מדרגות רמות ולכל הטוב שיהודי צריך לזכות בזה העולם, אשרי הזוכה.

אחד מהמניעות הרבות שיש לפעמים בפרט בהתחלה, ולפעמים אף בהמשך, הוא להגיע כל יום מחדש לדבר לפני הקב"ה בלי לראות שנענים מיד, יום אחרי יום מגיעים להתבודדות, מספרים את כל מה שיש על הלב, כל התחושות, ההרגשות, החזיונות והמשאלות, ולא רואים משהו שיושב ממול ומהנהן עם הראש... בוודאי שאנחנו מאמינים שהקב"ה שומע תפילה כל פה, אבל לפעמים לא מרגישים את זה בצריך הרבה חיזוק, ובעיקר, כשלא תמיד רואים את הישועה על המקום.

ידוע מאמר החפץ חיים' (לענין קווי הטלפון שהתחיל להתפתח בזמנו) שכיוון שהדורות נחלשו הביא הקב"ה המצאות חדשות כדי לחזק את האמונה, וכדי שנאמין שהקב"ה שומע תפילות כל פה הביא הקב"ה לעולם את ההמצאה של הטלפון שמדברים כאן ושומעים במקום אחר, כדי לחזק בליבנו את האמונה.

כך גם לעניינינו נוכל לקבל חיזוק מאחד התופעות המופלאות שיצר הבורא בעולמנו, מהמלאכות הקשות שבמקדש הם מלאכת איסוף כספים (שנא"ר בלע"ז),

עיר	רחוב	מיקום	יום	שעה	נציג
ירושלים: נוה צדק	רחוב בלז	בית הכנסת בני קייב	חמישי	21:00	0527156734
בית שמש: רמ"ד	רחוב ריש לקיש	בית הכנסת מרשל	שלישי	20:30	0527199896
זכרון יעקב	רחוב אף על פי כן	בית הכנסת מרשל	חמישי	21:30	0504169920
קריית ספר		בית אור החיים	ראשון	22:10	0534145799
סיעוד לצבוח הכללי - בקריית ספר רחוב הרב אלישיב 10 - בבית הכנסת בני תורה בכל יום רביעי בשעה: 21:10 - לפרטים: 0534145799					

אברך ישראלי או ארצי נענה על תפילה שמינית או עשירית לא התקבלה תרומה כחלק מנוהלי, נדר קדש נעניע קי נכסיה 36-4000-0799 השליחה 3.3.

המחיר הנמוך ביותר לרכישת חבילת חסות

המחיר הנמוך ביותר לרכישת חבילת חסות

הבח לעשות סוויץ'...

היצר' עד שיתקיים בנו הפסוק: 'ועלו מושיעים בחר ציון לשפוט את הר עשיל הנה בוא ותראה'...

וזה בחינת 'זיחץ' את העם אשר אתו ואת הצאן וכו' לשני מחנות וכו'. 'והיה המחנה הנשאר לפליטה', שכשוראין שקשה להשיג העצה השלמה, צריך להתנהג לפי חלוקת העצה עכ"פ, באופן שעכ"פ יהיה נשאר לו מחנה הנשאר לפליטה ולא יהיה נאבד לגמרי ח"ו שלא יאמר שילך ויתנהג וכו' רחמ"ל. רק שיתדל שעכ"פ ישאר מה שישאר וכו'.

היינו כשרואה אדם שהיצר' מתגבר עליו כמו שמתגבר, ונדמה לו שאין בכוחו לעמוד כנגדו כראוי, וכל מה שחושב עצות ותחבולות אינו עולה בידו כראוי, ומחמת זה עצתו חלוקה תמיד, אזי כל עצתו שישמך על 'זכות הצדיקים' ולעת עתה יתנהג כפי 'חלוקת העצה'. שזה בחינת 'זיחץ' את העם' וכו' 'והיה המחנה הנשאר לפליטה'.

היינו שיקבע בליבו שאין שיהיה אפ"כ אני חזק שלא אהיה נסוג אחור לגמרי מהש"י ולא איאש את עצמי לעולם... רק אני על משמתי אעמוד לחטוף מה שאוכל למען יהיה המחנה הנשאר לפליטה.

למשל שהאדם חפץ שילמוד הרבה ויתפלל ררבה בהתבודדות ויהיה נקי מעתה מכל חטא והרהור וכו' ויראה שקשה עליו וכו' יהיה חזק בדעתו שעכ"פ מה שאוכל לחטוף בחי' אתייע בכל כוחו לחטוף איזה טוב כל יום מימי חי'. ואם ח"ו לא אוכל להתפלל כלל - אראה לדבר אח"כ איזה דיבור של תחינה ובקשה וכו'. ואם ימנעני ח"ו גם מזה לעשות אפ"כ אלמוד מעט או הרבה ועכ"פ אתגבר ברצונות חזקים להשי"ת ואצעק עכ"פ רבש"ע 'והשיעה' וכיחצא בזה... וכן בשאר דברים שא"ל לפורטם... וכל זה בחינת 'והיה המחנה הנשאר לפליטה', וזה שפירש רש"י בעל כרחו 'כי אלחם עמו'... כי בזה אני חזק 'שבעל כרחו' יהיה מוכרח להיחצני שיהיה נשאר לי עכ"פ 'מחנה הנשאר לפליטה' 'כי אלחם עמו'...

[ליקרה ר"ח ז' נב]

ישראל הקשיב בשקיקה לדיבורים הנפלאים והמחוקים של 'מוהרנ"ת', מעולם הוא לא חשב שבכל הסיפור של 'המפגש' של יעקב ועשו יש משהו שנוגע אליו למעשה, הוא פתח את החומש 'שניים מקרא ואחד תרגום' שהיה לו בארון, והסתכל בפנים כשענינו נחות על מילות התפילה של 'יעקב אבינו': 'ושבתי בשלום אל בית אבי'...

בעיה גם אני אלך בדרך הו', לא לוותר ולהילחם על כל דבר שאני מרגיש שיש לי עדיין כח להילחם עליו, וככה אוכל להגיע בשלום ולהתקרב לח' יתגבר בשלמות...

מחזי השקט בבית המדרש הראו על השעה שחם עשרה ורבע. עשרות בחורים בני השיעורים ולגו אט אט לכיוון חדרי השיעורים, ובבית המדרש - בני 'הקיבוץ' התכוננו בדריכות לחבורה של הראש קיבוץ, חיים יצא מהבית מדרש לכיוון 'הפנימייה' לשאול בשלומו של ישראל ומדוע הוא לא הגיע ללמוד אתו הבוקר. חיים פתח את הדלת של החדר, ומצא את ישראל רכון על גבי 'העיתון היומי', כשלידו מס קפה 'וענת בוקר' מאחת המכוונות שניצבו ברחבי הישיבה. 'ישראל מה קרה?!

אתה מרגיש טוב?', 'כ"ה אני מרגיש מצוין', 'אז למה לא הגעת ללמוד איתי?'

ממילא כבר דיברת, אז מה זה משנה אם תמשיך 'עד קצת'... רדי אם תעצור עכשיו זה לא יעזור שום דבר לכל 'הלשון הרע' שכבר רוצאת ושמעת עד עכשיו... "לחש לו קול פנימי שהלך וגבר

להקשות, "קמתי מאוחר וחשבתי שאם כבר הפסדתי ק"ש ותפילה במנין אז גם ככה אין ענין לקום 'בשעה מאוחרת', ולכן פשוט המשכתי לישון עוד קצת", חיים שמע את 'המדרות' בקולו של ישראל ושאל בעדינות, 'תגיד ישראל? אתה מכיר את זה מעוד מקומות?', 'כן! בטח! הרבה פעמים אני מרגיש 'שנכשלות' 'המסדתי' המון ואין טעם להילחם על 'הקצת' שנשאר, הרי גם ככה ההפסד הוא גדול, אז בשביל מה להשקיע ולהתאמץ הלאה?'

"תראה ישראל..." אמר לו חיים "אני מבין שההרגשה של 'ההפסד' היא כ"כ חזקה ומאבדת את החשק להציל את השאר, אבל אם תבין שההתגברות לכשעצמה עושה נחת רוח עצומה להשי"ת, ותמיד תילחם עם היצר ונגם אם נפלת לא תיתן לו לקחת הכל - בסופו של דבר אתה ודאי תתגבר עליו ותצליח לכבוש את הכל, בלי להיכנס למעגל אין סופי של נפילות. רבי נתן מסביר 'בליקוטי הלכות' שזה דווקא היה השיטה של יעקב אבינו במלחמה עם 'עש' שהוא הסמל וההתגלמות של 'היצר הרע והס'א', ובוה הוא סלל לנו את 'הדרך' איך להצליח במלחמה נגד

היה זה כמחצית השעה לאחר סדר ג'. ביהמ"ד כבר כמעט החרוקן לגמרי ובחורים רבים נהרו לעבר חדרי הפנימיה להתארגן לשנת הלילה... ליד 'מכונת הפחיות' נעמדו להם מושי, חזקי וישראל כשהם מסוחחים בקולניות. אחרי יום שלם של עמל ויגיעה בעמקי 'חזקת הבתים' ובעוד הבנה עמוקה בדברי 'הרשב"ם', הם הרשו לעצמם לעמוד ולפטפט תוך כדי שהם שואפים מלוא ריאותיהם מ'הסגירה' שבפיהם יחד עם 'הפחיות' שהם קנו ב'שוחפות' מהמכונה.

הנייעלס הלך וגבר ועד מהרה עלה על השולחן אבריימי מ'וועד שמיני'. מישוה זרק מגרעת באישיותו של אבריימי והשני הוסיף עוד 'סיבה' מדוע לא הולך לו ב'שידוכים', ישראל נסחף גם הוא אחרי הנייעלס והצטרף לחניגה, והקולות חלפו ולפתע הלמה בו המחשבה... הרי כל הנייעלס הזה הוא 'לשון הרע' אחד גדול, ובדיוק אתמול בשיעור ח"ח הם למדו כמה זה דבר 'חמור וגורא' ועכשיו... אוהו... כמה שהוא נכשל...

המחשבה על תפילה שיתקה אותו לרגע, ועוד בטרם השיחה נגלה 'לסכסוך' שיש בין אבריימי ל'משגיח' הוא חשב פעמיים אם לעצור או להמשיך הלאה בשיחה... 'ממילא כבר דיברת, אז מה זה משנה אם תמשיך 'עד קצת'... הרי אם תעצור עכשיו זה לא יעזור שום דבר לכל 'הלשון הרע' שכבר הוצאת ושמעת עד עכשיו... "לחש לו קול פנימי שהלך וגבר, עד ששוב הוא נכנס לעניינים והמשיך יחד עם מושי וחזקי בשיחה המתגלגלת, עד שהשעון דחק בהם והראה על עוד שעה ומחצה שחלפה במהירות. זה כמובן גרם להם להורדו לחדרי 'הפנימיה' להתארגן לשנת הלילה, כדי לצבור כח ליום המחר...

'שעת בוקר מוקדמת', השמש הפציעה ברחבי 'הקמפוס' של הישיבה וקולות 'המעוררים' הדהדו היטב ברחבי המסדרונות. ישראל התהפך במיטתו משמאל לימין חוץ כדי שהוא מהרהר בספקנות אם כדאי לו לקום 'לתפילה' בישיבה או להתפלל במניין המאוחר יותר 'בשטיבאלך' המקומי.

הספק טרם הוכרע והעייפות כבר הספיקה לגבור עליו והוא שקע בשינה עמוקה... מושי שנכנס לחדר לאחר 'ארוחת בוקר' העיר אותו בבהילות... ישראל קום כבר... 'חשע ועשיר' עוד מעט יעבור 'זמן תפילה', ישראל פקח את עיניו בתדהמה: 'מה, כבר תשע ורבע?' הוא הודקף על המיטה והתחיל לחשבן בעצבו: תפילה במנין הפסדתי... על 'ק"ש' אין מה לדבר בכלל... אם אלך עכשיו להתפלל ולטעום משהו זה יגורל חלק נכבד מה'סדר', אז בשביל מה אני אקום עכשיו? עדיף לישון עוד קצת... החליט ושב להתכרבל בתוך סרנחי השמיכה המחממת...

תורה? ירא"ש? תפילה? טידות? בעולם הישיבות יודעים כבר את הכתובת!

קו 'נכספה'. הקו של כל מבקש!

0799-4000-36

נפשי בשאלתי

ליבון ובירור ענינים בעבודת ה'

שאלה:

שלום וברכה!

לאחרונה זכיתי להתקרב לרבינו הקדוש, ובפרט לעצה הנפלאה של התבודדות. התחלתי קצת להתבודד, ואני מרגיש תקוע וחסום, הדיבורים לא יוצאים לי מזהפה, ואם אני כן מדבר אינני מרגיש שהדיבורים יוצאים מן הלב. איך אפשר להרגיש יותר חיות בהתבודדות ומה אפשר לעשות כדי להוציא ולשפוך את כל מה שיש בלב לפני ה'?

תשובת אחד מחשובי התלמיד חכמים שליט"א:

בטרם נביא רעיון או שנים שיוכלו להועיל לזה, אם ירצה ה', חשוב לציין שתחושה זו אינה נחלתם הבלעדית של המתחילים להיכנס לעולם המוספא של ההתבודדות.

אדרבה, ככתוב ב'רוקח' 'אין חזק בחסידות כתחילתו'. לפעמים מעניקים לנו בתחילת דרכנו אור ונועם, הדיבורים קולחים ומאירים פינות נסתרות, ואנחנו מרגישים איך תפילותינו וכיסופינו מקובלים ומועילים. אך לאחר תקופה ראשונית זו עלולים לחוות ריחוק והסתרה. והדברים אינם תלויים ברמת הגיסיון והותיקות.

לפני שבועות ספורים יצא לאור ספר חדש 'רעיות שלמה' מכתבי ידו של הגה"צ ר' שלמה וועקסלער זצ"ל. ושם בתולדותיו סופר: 'סיפר רבי ישראל דוב, כי כשהגיע פעם אל רבי שלמה בוקנחוב לבקרו, שח לו רבי שלמה בכאב, כי לאחרונה אין לו דיבורים בהתבודדות, וצער רב מצטער הוא בשל כך. רבי ישראל דוב התמלא התפעלות מן התמימות והפשיטות של רבי שלמה, שאינו חש פחיתות כבוד בלהשיח צערו לפני אברך צעיר'.

אז עם כל הצער, לא צריך להיבהל ולהילחץ כשזה קורה. חשוב להתמיד בהתבודדות גם אז, וכמו שכתב בליקוטי מוה"ר"ן תניינא סי' כ"ה: 'ואפילו אם לפעמים נסתמך דבריו, ואינו יכול לפתוח פיו, לדבר לפניו יתברך כלל. אף על פי כן זה בעצמו טוב מאוד, דהיינו ההכנה שהוא מוכן ועומד לפניו יתברך, וחפץ ומשתוקק לדבר, אך שאינו יכול, זה בעצמו גם כן טוב מאוד'.

מה בכל זאת ניתן לעשות במצב כזה? וכן, העצה הראשונה נמצאת מיד בהמשך דבריו שם: 'וגם יוכל לעשות לו שיחה ותפילה מזה בעצמו, ועל זה בעצמו יצטוק ויתחנן לפניו יתברך. שנתרחק כל כך, עד שאינו יכול אפילו לדבר. ויבקש מאתו יתברך רחמים ותחנונים, שיחמול עליו ויפתח פיו שיוכל לפרש שיחתו לפניו'.

כשיודעים שיש צורך לדבר, ושרק כך יפתרו הבעיות, לא כל כך קשה להתחיל לפרש שיחתו על זה בעצמו, שאת התרופה הכל כך חיונית הוא לא מצליח לבלוע. וכשמצליחים להתחיל הפה והלב נפתחים, ובדרך כלל מוצאים בהמשך דיבורים בכיוונים נוספים.

בשאלה צוינה בעיה נוספת, שגם כשככל זאת מדברים חסרה ההרגשה שהדיבורים יוצאים מן הלב. חשוב לדעת, שגם כשנודמה שהדיבורים בלא לב יש להם כוח גדול, וההתמדה בהם תועיל. וכך כתב

ריצוים חדשים.

ככל שניגש להתבודדות בפתיחות, בדיבורים חדשים, מזוויות שלא חשבנו עליהן, ממילא לא יהיה מקום למוח להפריע ולחסום, והדיבורים יתגלו כמקוריים, אמיתיים, מהלב.

אפילו ההימנעות משימוש בלשונות נדושים, בביטויים שהורגלנו בהם, ההכרח לנסח ולפרש שיחתו בלי 'נוסח אחיד', כל אלו יוסיפו לנביעה ולחיבור למילים. וכידוע הדגיש מוה"ר"ן את החובה להתבודד בשפת האם שלנו, גם אם היא לא לשון הקודש (בסימן כ"ה הב"ל): 'אבל בלשון אשכנז שמספרים ומדברים בו קל וקרוב יותר לשבר לבו, כי הלב נמשך וקרוב יותר אל לשון אשכנז מחמת שהוא מודגל בו'.

ואחר כל הדברים הללו, נסיף עצה אחת, שאולי קשה ליישם, אך היא מאוד נצרכת ומועילה.

פשוט לא לחשוב על זה.

הרבה מהריחוק שלנו מתפילה מעומק הלב נובע מעצם העובדה שאנחנו טרודים ובוחנים את תפילתנו אם היא כמו שצריך. לפעמים אם רק נוותר על מחשבות אלו, נמצא את תפילתנו חיה ואמיתית. בדומה למה שכתב בליקוטי מוה"ר"ן תניינא סי' צ"ה:

'כשהאדם אומר תחיות ובקשות וחושב בליבו ומצפה שיבכה, זאת המחשבה אינה טובה, והיא מגבלת גם כן את דעתו כי מחמת זה אינו יכול לומר ובקשות בלב שלם בשלמות. כי צריך בשעת אמירת תחיות ובקשות להרחיק מעצמו כל מיני מחשבות חוץ שבעולם, רק לכוון דעתו אל הדיבורים שהוא מדבר לפני השם יתברך כאשר ידבר איש אל רעהו, ואז ממילא בקל יתעורר לבו עד שיבוא לבכיה גדולה באמת'.

בליקוטי מוה"ר"ן סי' צ"ח: 'עוד אמר לענין התחזקות בהתבודדות ותחיות ובקשות, כי הדיבור יש לו כוח גדול לעורר את האדם אף על פי שנודמה להאדם שאין לו לב, אף על פי כן, כשידבר הרבה דברי התעוררות ותחיות ובקשות וכיוצא זהו בעצמו שמדבר הוא בחינת התגלות התעוררות לבו ונפשו להשם יתברך, בבחינת 'נפשי יצאה בדבור' שהדיבור בעצמו הוא התגלות הנפש והלב, ולפעמים על ידי שידבר הרבה אף על פי שיהיה בלא לב כלל אף על פי כן יבוא אחר כך על ידי זה להתעוררות גדול בלב ונפש. והכלל כי הדיבור בעצמו יש לו כוח גדול'.

אם נתבונן קצת במציאות בעייתית זו, של דיבור בלא לב, נוכל אולי להבין מה הן הפתרונות.

לכאורה קשה, איך ייתכן שהדיבורים אינם יוצאים מהלב? אם לא הלב, אז מי הוא המקור לדיבורים הללו?

בפשוטות התשובה היא - המוח.

בדרך כלל כשניגשים להתבודדות אנחנו יודעים על מה עלינו לדבר, מה אנחנו צריכים לומר בנושא, ואף מוכנים בפנינו לשונות מתאימים שאנחנו רגילים להשתמש בהם. וזו הבעיה.

בליקוטי מוה"ר"ן סי' קנ"ז מבאר שההתבודדות ביסודה היא בחינה של רוח הקודש, דברים שהקב"ה שולח ללבנו: 'לב טהור ברא לי וכו', כי מה שמדברים בינו לבין קונו הוא בחינת רוח הקודש. וידד המלך עליו השלום שדיה מעלתו גדולה מאוד יסד מזה ספר תהלים. וכן על אחר לפי בחינתו הוא בחינת רוח הקודש כמו שכתוב 'לך אמר לבי', כמו שפירש רש"י: 'לך בשבילך ובשליחותך' אמר לי לבי. שכל הדברים שהלב אומר הם דברי השם יתברך ממש והוא בחינת רוח הקודש. וצריך לחדש תמיד, לבקש בכל פעם בתחנונים ודברי

האור עיני

כי טיפשי מניח הדבש רחי

בתוך הגלות והחשיך מצמיחה השי"ת בכל עת ישועות גדולות

שדכרנו. על ידי שטאמינס קהשם יתברך מצמיח ישועות. מים לבן בני היטב לזכרים קאלה. כי אני יודע מרחוק מה שעובר עליך מריחות דמירות. השם יתברך ברחמי יתחייב ויבטלם מקו סכנה. אך סדה טובה מרבה. כי אני יודע כי הרבה הרבה השם יתברך שולח ישועות אליך בכל שנה. ואני מסנה ומנסל להשם יתברך שסוף כל סוף תצמח ישועתך בשלמות. ותזכה להתקרב אליו יתברך באמת לזכות להשועה של שנה. לקבץ עצמך על התורה והתפילה בעזרת השם יתברך. רק חזק ואמץ מאד מאד בלי שער נערך.

(עלים לתרופה כ"ח)

